

Avajaiskonsertissa kirkko täyttyi puhtaan täsmällisestä sävelmaailmasta

Vihdoinkin toteutui monivuotinen toiveemme saada vieraaksemme maineikas Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri. Kokoonpanon perusti vuonna 1972 legendaarinen kaustis -juurinen muusikko Juha Kangas, joka edelleenkin toimii orkesterin taiteellisena johtajana.

Tiedossa oli siis erinomaisen hyviä uutisia Pohjanmaalta – ja niitä saatiinkin oikein roppakaupalla – ei tosin joidenkin faksien tapaan yllätyksenä. Kokoonpano oli hioutunut jo puolestakin kulmakarvankohotuksesta tarkasti yhteen soittavaksi. Mieleenpainuvaksi muodostui seurata kapellimestari Juha Kankaan elekieltä varsinkin silloin, kun hän intensiivisesti tuki solisteja: isällinen ote oli kannustavana ja myötäelävänä ilmeinen.

Täydellisen amatöörinkin (kirjoittaja) mielestä eestiläisen säveltäjän Arvo Pärtin Cantus Benjamin Brittenin muistolle kuulosti sävelmaailmaltaan huikaisevan vaikuttavalta. Mitenkään ei voinut välttyä ajattelemasta juuri edellisenä päivänä kirkkomme remontoijan perhettä kohdannutta suurta surua: kellot soivat heleän kuulaasti tuonpuoleisesta viestien.

Konsertin kruunasivat mainiot omat solistipoikamme: Tero Tavaila ja Olavi Suominen. Tero toteuttaa työtään pedantin tarkasti, jolloin jälki onkin sen mukaista: soitosta välittyä varmuus ja rentous, vaikka saapuminen ajoittain kovin kriittisen kotipitäjän yleisön eteen varmasti kierteli mahanpohjassa. Forte -pianon äänen sopivuutta kirkkosaliympäristöön ihasteltiin laajasti.

Olavi Suomisesta on jo nyt nuoresta iästään huolimatta sukeutunut komeaääninen ja estradiuskottavan vakuuttava tenori: äänipohjassa löytyy, ja mies on kasvamassa isojen taitajien kerhoon olemuksineen kaikkineen. Kyllä Juho Nisulan työ näkyy ja kuuluu – tulevaisuus on mahdollisuuksia täynnä.

Antti Sarpila Swing Band: ammattilaiset tunnistaa asenteesta

Kun Antti Sarpila, Marian ja Mihail Petrescu sekä Keith Hall ilmaantuivat hyväntuulisina leikkiä laskien teltalle, näki kaikesta, että nyt ovat ammattilaiset asialla. Kymmenessä minuutissa pelit kasaan, ei harjoittelua ja hyvillä mielin estradille – muuta ei tarvittu. Sarpila vielä huolehti väliajalla järjestäjien tavoitteista. Nämä kaikki kertovat siitä, että välineensä täydellisesti hallitsevat taiturit eivät kaipaa itsetuntonsa pönkittämiseksi rituaalimaista säätämistä ja sähläämistä: osaaminen puhuu puolestaan.

Ja sitä osaamista oli: Saarijärvi Foorumin lavalta ei ole aiemmin kuultu yhtä mittavaa virtuositeettia! Pianisti Marian Petrescu on nero, joka varmasti aiheuttaa kollegoissaan kateuden värinöitä. Lisäksi hän on hulvaton veikko ja jo olemukseltaan kerrassaan jazz -ammattilaisen perikuva. Meno koskettimilla oli niin energistä, että vähän jo pelkäsin, että jääkö Vesa-Matti Laaksosen pianosta mitään jäljelle. Veli Mihail kuuluu epäilemättä samaan sarjaan: Tarja Nieminen huokaili, että hänen bassostaan lähtee ihmeellisiä soundeja (Mihail soitti Tarjan bassolla). Brittitaustainen rumpali Keith Hall osoitti ensimmäisen setin päättäneessä soolossaan, että patteristo pysyy kasassa ja tiukassa otteessa kovemmassakin käsittelyssä: rytmi ei karannut (kysyin Hanna -tyttäreltäni, joka rummuista jotain ymmärtää) – Sarpila nimesi soolon: ”täältä pesee”. Itse maestro Antti Sarpila johti toimintaa hulvattoman huumorin siivittämänä. Terveisiä sai myös kyläkauppias Keskinen kappaleen ”Careless love” myötä. Itsestään selvästi Sarpilan puhallukset olivat puhtaat ja komeat. Kokonaisuus oli niin nautinnollinen, että kaiken kokenut Tauno Keskustalokin huokaili: ”Pitkästä aikaa kuulen kunnan musiikkia”.

Jazz -illan aloitti oman kylän tyttö Tuuli Suominen, jonka mukana soittivat triossa Hanne Pulli rumpuja sekä Jarno Lappalainen bassoa. Tuuli on muusikkoperheen monilahjakuus: kun säveltää, sanoittaa, soittaa ja laulaa niin saa varmasti mieleistään. Tuuli opiskeli kolme vuotta Arnhemissä Hollannissa niin pianon ja viulunsoittoa kuin laulamistakin. Niinpä, jos viulukäsi piiputtaa, voi helposti käyttää vaihteeksi korvaavaa instrumenttia. Tuulin anti estradilla koostui pääsääntöisesti

omasta tuotannosta: etupäässä kaunista ja hitusen melankolista sävellystyötä, joka varmasti pääsee vielä paremmin elementtiinsä pienemmässä salissa kuin suuressa telttamiljöössä. Eipä silti, etteikö konsertti näissäkin oloissa olisi toiminut nautittavasti. Tuulille soisi mahdollisuuksia totuttaa työtään täysipainoisesti, sen verran paljon paljon hänellä on annettavaa. Taidot ovat niin mittavat, että kuitenkin osin marginaalimusiikin ja poikkeustaitojen täysimääräiseen hyödyntämiseen Suomi käy liian pieneksi. Onneksi Tuulilla jo nyt on hyviä kontakteja ulkomaille (millä en tarkoita pelkästään musiikkipitäjä Pylkönmäkeä).

Pedaali ja Kuoppamäki polkaisivat teltan täyteen

Kaksi tuntia sinivalkeisia suuria tunteita etupäässä Jukka Kuoppamäen viiden vuosikymmenen tuotannosta, Pedaalin harmonista äänimaailmaa ja yhteislaulua Palaavasalmen sillalta loihtivat torstai-illaksi nautinnollisen yhdessäolon hetken teltalle. Vesa-Matti Laaksonen oli jälleen kerran tehnyt kuoron ja orkesterinsa kera valtavan ennakkotyön illan onnistumiseksi ja se todella kannatti: yleisö oli tyytyväistä (sanoisinko aivan läpeensä). Totesimme jo päivällä Jukka Kuoppamäen kanssa, että Vesa-Matti Laaksonen on valtakunnan tason muusikko ja säveltäjä, jonka ei kannattaisi panna kynttiläänsä vakan alle, paitsi siinä tapauksessa, että Jukka pelkäsi hänestä muodostuvan itselleen kilpailijan.

Tämäntyyppiselle konsertille on selvästi Kirmoissa oma paikkansa. Se kokoaa teltalle sellaisia laulun ystäviä, jotka eivät välttämättä ole kiinnostuneita muusta pääesiintymispaikan ohjelmistosta. Tässäkin toteutetaan tapahtumamme henkeä: konsertteja eri yleisöille ja eri makuun. Tietysti toivotaan, että uskallettaisiin tulla kuuntelemaan sellaistaakin musiikkia, joka ei ole täysin itselle mieleistä.

Perjantaista kehkeytyi Suomi -rockin siivittäjä bailausilta

Tuuli alkoi kääntyä ja taivas kirkastua viikonlopun lähestyessä: rukoukset oli kuultu. Vattenfall -teltan ohjelmistoksi oli valikoitu oikea unelmilta. Menon aloitti Anna Asunta Madame Xylitolinsa kanssa. Annan uraa olen seurannut melkoisen läheltä ja samalla toivonut läpimurron koittavan. Taidoista ja energiasta se ei ainakaan ole ollut kiinni. Sen kansa näki nytkin: todellinen oikea lauluääni ja raikas vauhti Sapun pesiasussa. Anna ei häviä tippaakaan Jonna Tervomaille ja Irinoille.

Neljä Ruusua hankittiin uudelleen Kirmoihin yleisön pyynnöstä sen vuoksi, että heidän esiintymisensä kolme vuotta sitten oli ilmiömäinen tulitus. Meno oli samaa nytkin. Osa yleisöstä aisti, että kaikki ei ollut aivan kohdallaan kitaristin vaikeuksien vuoksi, mitkä Ilkka Alanko avoimesti yleisölle esitti. Tiedän, miten hankala tilanne oli ja kuinka tyylikkäästi koko yhtye taustavoimineen keskittyi show:n jatkamiseen: todellinen työvoitto, josta ihailevat kiitokset – show must go on.

Illan kruunuksi Tauno Keskustalo oli tehnyt sopimuksen itsensä Remun kanssa jo lähes vuosi sitten. Remu on persoonallinen legenda ja todella hyväsydäminen mies.

Asiaa tuntemattomien olen kuullut haukkuvan häntä huumemieheksi, asiaa oikeasti tuntevien taas kaikkensa hädän hetkellä ystävän puolesta antavaksi hyväsydämiseksi humanistiksi. Uskon jälkimmäisiä – yksi heistä ystäväni. Kateus on kumma voima, kuten erityisesti Saarijärvellä tiedämme: kun mikään ei riitä. Remu on rock – musiikin nyanssit ovat toisarvoisia. Näin oli nytkin. Fanit otettiin vastaan lämpimästi – kaikille riitti ystävällinen sana.

Riku Niemi hurmasi ja hämmästytti lauantaina

Kelit sen kuin kirkastuivat ja lämpenivät lauantaina: päivitettykin säätiedotus erehtyi kokonaiset viisi astetta – luotettavampi ennuste olisi tullut ikkunasta ulos vilkaisemalla. En ollut ennen kuullutkaan Greenwaterseista. Nyt olen ja hyvältä kuulosti: irtoaa sitä näköjään paikkakunnan perus keski-ikäisiltä miehiltäkin!

Stand-up on keskeinen osa Kirmoja kiitos mainion Teemu Vesterisen. Ohjelmisto oli uusiutunut ja aloitus mainion perhepoliittinen. Tekniikka oli hyvä ja tauotus kohdallaan. Lukekaapa muutoin Teemun kolumneja Keskisuomalaisesta: poikkeuksellisen tuoreita juttuja ja luovaa kieltä. Marko Kämäräinen peesasi ja Sami Hedberg räjäytti pankin.

Ja sitten: mikä ihmeen Riku Niemi Orchestra – tuntuivat saarijärveläiset jääneen ihmettelemään. Oivallus on yksin Tauno Keskustalon. Kun keväällä kerroin

sopimuksesta Vesa-Matti Laaksoille, ei hän uskonut korviaan. Ne, jotka olivat teltalla lauantaina ymmärtävät oikein hyvin, mitä Vesku ajatteli. Ainakin 25 -jäseninen suurorkesteri puhallin- ja jousisektioineen ryödytettynä mahtavalla perkussioilla ja hervottomalla kapellimestarilla laitoivat yleisön haukkomaan henkeään: voiko moinen olla edes mahdollista. Pehmeä-ääninen Jorma Kääriäinen istui mutkattomasti joukkoon. Hurmio kesti lähes kaksi tuntia, eikä suosionosoituksista ollut tulla loppua. Voi, kun te seutukunnan ihmiset ymmärtäisitte, mitä teille tarjottiin näissäkin Kirmoissa.

Maid for sale:n osa ei ollut niitä kiitollisimpia nousta estradille moisen otatuksen jälkeen. Lisäksi äärimmäisen suuren kokoonpanon vaihtaminen pois asemista toki yleisönkin toiveista venyneen esityksen vuoksi vaikeutti tilannetta. Mutta vauhdista ja laadusta kokoonpano ei tinkinyt. Porukka painoi tuutin täydeltä puoli kahteen saakka: tuttuja covereita, komeita ääniä ja kauniita daameja – taatusti myyntiäkin löytyy. Maria Lund on kaunis ja sensuelli – hänenä mieltisin pukeutumismagoo, sillä jo kuvankaunis habitus riittää kyllä puhumaan puolestaan.

Kukonhiekka tarjosi taattua Kirmot -viikon tanssi- ja bailausohjelmaa: Tiina Ruuska ja Jean S. Talo oli lähestulkoon täysi, joten valinta ei ollut väärä. Harva tanssilava on näin hyvällä paikalla, hyvin hoidettu ja pitää sisällään näin tasokkaat takatilat esiintyjille. Tauno Keskustalo ja ahkera Pullistuksen tiimi on tehnyt kiitettävää työtä, jonka hedelmiä korjataan aina vähän uudistuen pitkään.

Sunnuntaina aina sataa – vaan ei nyt Kirmoissa

Pikemminkin päivä muodostui kauniin keskikesäiseksi. Toisaalta haikeus täytti mielen teltan purkutöiden käynnistyttyä jo yöllä, toisaalta edessä oli vielä kaksi tuiki tärkeää konserttia: lasten ja päätös -sellainen. Toki tunnen Koskenlahden perheen ja Too Many Sistersit ja koko porukan maanläheisyyden sekä luovuuden, mutta sittenkin Kulttuuriosuuskunta Lapsuksen esitys Saarijärvi -salissa oli hauska ja yllättävä kokemus. Arjan ja Markun geeninsiirtotuotteiden lisäksi kokoonpanossa esiintyivät mainio kertoja Outi Rauhala, luonnonväärä aikamiespojan perikuva Hannu Jakoaho sekä haitari sylissänsä syntynyt Lanneveden tyttö Sari Honkonen. Elin varmasti mukana enemmän kuin lapsukaiset, joita ilmaantui huoltajineen paikalle ilahduttavasti. Esitys sopisi hyvin vaikka pikkukakkoseen (vai onko tuota ohjelmaa enää näin Arja -tätii yhä muistellen).

Päätöskonsertti on aina rauhoittumisen aikaa, mihin kirkko on mitä sopivin. Tällä kertaa odotukset olivat korkealla. Paikalle olivat tulossa maamme jazz -musiikin

ehdottomat helmet: Jukka Perko, Severi Pyysalo ja Teemu Viinikainen. Minulta loppuivat superlatiivit: Perkon pauhaavat saksofonisoolot, Pyysalon käsittämättömät akrobaattitemput vibrafonilla ja Viinikaisen viritykset kitaralla kaikuivat kirkossa korkeimpaan saakka. Suojelusenkeli ja Kirmojen päätteeksi kuultu: Oi Herra luoksein jää jo ilta on..., saivat kyyneleet silmiin ja palauttivat mieliin avajaiskonsertin yhteydessä ilmenneen surun elämän lyhydestä ja epävarmasta ajastamme täällä.

Status post festum: ajatusten vainioilla

Kirmot 2007 ohjelma oli sellainen, että sitä monipuolisempaa ja mittavampaa on vaikeaa rakentaa näillä resursseilla. Ohjelmalehtistä kehtaa esitellä. Kaikkien erinomaisten esitysten joukossa oli helmiä, siis sellaisia, joita ei ole joka puskassa: Keski-Pojanmaan Kamariorkesteri solisteineen, Antti Sarpila Swing Band, Riku Niemen Orkesteri, Perko, Pyysalo, Viinikainen jne. Kun otetaan huomioon tämä mittava ohjelmatarjonta, rohkenen toivoa vieläkin aktiivisempaa osallistumista ja yhteen puhaltamista seutukunnan sisäisesti.

Tänä vuonna K 18 -tilaisuuksia oli entistä enemmän, mikä perustuu suomalaisen alkoholilainsäädännön tiukkuuteen. Meillä ei yksinkertaisesti ollut taloudellisesti muuta vaihtoehtoa, minkä päätimme yksimielisesti jo talvella neuvotteluissa läänimme alkoholitarkastajien kanssa. Aikaisemmin nuorten osallistuminen vastaaventyypisiin tilaisuuksiin on ollut erittäin vähäistä. Varsinkin silloin, kun

kyseessä on aikuisten vauhdikas bailausilta, johon nykyään kuuluu alkoholin kohtuullisen käytön mahdollisuus, ei alle 18 -vuotiaiden läsnäolo alueella ole mitenkään perusteltua. Näissä Kirmoissa Janniina Lahti teki nuorisotoimen sisällä mahdollisesti töitä nuorten saamiseksi heille tarkoitettuun iltaan. Ohjelma oli mallikas vaikkakin keli surkea. Silti 50 persoonan osallistuminen ei rohkaise jatkossa mittaviin investointeihin. Siitä huolimatta emme aio kuitenkaan antaa periksi mielekkään konsertin taloudelliseksi mahdollistamiseksi nuorille. Siinä kuitenkin tullaan tarvitsemaan nuorison itsensä merkittävämpää aktiivisuutta.

Näillä sanoilla ja tältä paikalta: kiitos teille, jotka osallistuitte Kirmoihiin 2007 – te, ja vain te, teette Kirmot 2008 mahdollisiksi. Ensi kesänä tavataan 14. – 20.7. Silloin onkin kylällä säpinää yhdessä Fin 5 suunnistusviikon merkeissä. Jo sitä ennen tuotamme kirkkoomme 30.9. Cantores Minoresin: pankaa sana kiertämään.